

No els importa

"Per favor, si no els importa, canvien d'ideologia, canvien de consellers, de Govern o de president, però canvien: no vull quedar-me en un país sense arbres."

El matí del diumenge de Pasqua vaig pujar a la Lloma Bernat a mirar com es cremava la muntanya. La Lloma Bernat domina un dels paisatges més impressionants i extensos que es poden contemplar en aquest país, la vista arriba des de Vistabella i el Penyagolosa per ponent fins a la mar per llevant, i el peu del cingle, en direcció a Lluçena, s'escampa una visió abrupta, andina i dura, de rocam, barrancs i bancals altíssims i abandonats, una geografia molt primitiva i només mig humana, una visió desolada, única i abrupta. Miràvem cap allà baix, amb el guarda de la caseta de vigilància, un masover que li feia companyia i uns senyors que pel parlar devien ser de la part de Barcelona. Miràvem com es cremava tot. Des de la falda sud del Penyagolosa fins que es perdia la vista. Davant de nosaltres, i als nostres peus, avançaven tranquil·lament i pacífica els fronts de flames i de fum, quilòmetres de fronts de flames: no els molestava ningú, no els tallava el pas ningú, no hi havia ningú. Inútilment vam recórrer l'immens paisatge amb els ulls: ningú a la vista. A la vesprada els meus fills es van acostar a l'enorme incendi per unes altres pistes i per uns altres fronts: tampoc allà les flames eren destorbades per cap hostilitat humana.

No ho hem llegit al diari: ho hem vist. Admire profundament les persones —els diaris diuen que n'eren més de 300— que lluitaven contra el foc en altres fronts, sobretot quan pense que ho feien mal dirigits, mal manats i amb mitjans tràgicament escassos, on un home pot queixar-se que en dotze hores només ha rebut un entrepà, i quan algú replega dos cremats resulta que l'ambulància no té conductor. Ja sé que aquell dia feia vent i no era fàcil treballar des de l'aire, però la insuficiència general és patètica, i el resultat és la impotència i el desastre, una vegada i una altra i una altra. En aquest país el foc a la muntanya no és un accident, no és una desgràcia que sempre pot passar, és una constant, una cosa que hom sap que passa i que torna a passar. Aquesta vegada el més gran bosc que ens queda s'ha salvat perquè el vent bufava enfora, si arriba a bufar endins s'hauria cremat com un paller. Molt bé, ja falta poc perquè no ens quede ni un sol bosc digne de tal nom. No sé si els nostres governants —parle del president Lerma, o és que està lleig dir noms?— s'han parat a pensar quantes desenes de milers, o centenars de milers, d'hectàrees

de muntanya s'han cremat en els anys que governen, i si, pensant-ho, poden dormir. Suppose que sí: dormen perfectament. Ací entren poc les ideologies, en aparença, i entra molt poc la política, però és mentida: hi entra molt, una cosa i l'altra.

Ací només importa allò que mou molts milers de milions del pressupost, allò que és inaugurable i visible, i millor si és d'ús immediat per a grans sectors de la població. Importen sobretot les obres públiques, asfalt i passos elevats, expressió suprema de les eleccions que es fan en l'aplicació dels recursos disponibles. Però si un tros de carretera no es fa enguany, es pot fer l'any que ve, mentre que si un tros de muntanya es crema, l'any que ve ja no es cremarà, poden estar-ne segurs.

Quan no queden arbres es cremarà l'argilaga i la garriga, es cremaran les pedres i finalment ja no hauran de preocupar-se per anar corrents al lloc de l'incendi, a eixir en la tele i dir que tot és una pena i els ciutadans uns irresponsables. Es crema tot perquè a ningú no li importa, ni als ciutadans —que efectivament són uns irresponsables, als quals ningú no exigeix responsabilitats— ni al Govern. Si els importava, no serien tan consistentment inútils els consellers del ram i directors del que corresponga, sempre. Si els importava no enviarien 200 guàrdies a patricular tots els paratges valencians de muntanya els dies de Pasqua, sinó 2.000 o 20.000 o els que faça falta. I no 300 homes contra un gran incendi en dies de vent, sinó 3.000. I els boscos estarien nets i vigilats, no bruts i sense control. Si els importava, no es cremaria tot amb tan implacable certesa. Que han augmentat per cinc o per deu els recursos que hi dediquen? Molt bé: en comparació amb les necessitats, encara són simbòlics, grotescament insuficients, i això és el que compta. Per favor, si no els importa, canvien d'ideologia, canvien de consellers, de Govern o de president, però canvien: no vull quedar-me en un país sense arbres. I no escric amb animositat política, només amb una feroç indignació.

Joan F. Mira